

Arrest

nr. 107 720 van 30 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. MYNCKE, die loco advocaat D. ROEMERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 11 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 21 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Ladhe Wala Cheema, Gujranwala-district, Punjab.

Uw problemen zijn begonnen toen M. (...), een vriend van u, u overtuigde om in een restaurant in een madrassa te Muridke te komen werken. U was gedurende twee maanden daar aan het werk, toen u naar een kamp in Muzaffarabad gestuurd werd om voor de kampleden te koken. U zou slechts voor een korte periode daar moeten blijven, was u gezegd, maar dat bleek niet zo te zijn. Het kamp waar u tewerkgesteld was leidde personen op om te gaan strijden in Kashmir, ter voltooiing van hun Jihad. Op een dag werd u opgedragen om samen met uw vriend M. (...) en ene A. (...), een groepje te vergezellen die naar Kashmir zouden gaan. U, uw vriend en A. (...) hadden als enige taak om voedsel te brengen. Wanneer u uw taak voldaan zou hebben, zou u terugkeren naar het kamp.

Uw vriend M. (...) had dit reeds gedaan en overtuigde u om mee te gaan. Tijdens de voettocht naar Kashmir in maart 2005 kon u ontsnappen en liep u te voet terug naar huis. Na drie dagen kwam de Taliban naar uw dorp met de mededeling dat M. (...), uw vriend, een martelaar geworden was. U vertelde de waarheid aan de vader van M. (...), waarna de mensen in uw dorp de dorpspriester aanvielen. Deze dorpspriester stuurde immers geregeld jongens naar zulke madrassa's, zonder de ware toedracht van deze religieuze scholen toe te lichten. De volgende dag was u in een benzinestation toen u door personen, vermoedelijk Taliban, aangesproken werd of u I. (...) was. U had schrik en dacht dat u ontvoerd zou worden. U kon echter ontsnappen en verbleef zes maanden in Rawalpindi waar u in een fabriek werkte. Uw familie werd nog tweemaal lastig gevallen door de Taliban in uw afwezigheid. Na zes maanden keerde u terug naar huis. Echter, drie dagen later vroegen onbekenden aan uw moeder waar u was en gaven haar een brief waarop stond dat u zich moest gaan aanmelden in het filiaal van de Taliban te Gujranwala bij ene A.M. (...). U besloot te vluchten naar Griekenland en bleef er tot en met 2006.

In 2007 keerde u terug naar uw thuis in Pakistan. Uw moeder stelde dat u elders moest verblijven en pas terugkomen als er niets zou gebeuren. U ging naar familie in Hafizabad. Twee dagen na uw vertrek kreeg u te horen van uw moeder dat de Taliban was langs geweest en u besloot te vertrekken. In augustus 2007 verliet u Pakistan en verbleef tot augustus of september 2011 illegaal in Griekenland. De Taliban zou zeven maal langs geweest zijn bij uw thuis. Vervolgens reisde u tot België en vroeg er op 11 juni 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

U vreest dat u vermoord zal worden door de Taliban bij een eventuele terugkeer naar Pakistan omwille van het feit dat u gevlucht bent van hun kamp en u uw dorpsgenoten de waarheid vertelde over deze madrassas. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uw houding niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees. Zo stelt het Commissariaat-generaal vast, na studie van uw dossier, dat u gedurende een lange tijd reeds in België verbleef alvorens er asiel aan te vragen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen. U verklaart immers in 2007 een laatste maal Pakistan te hebben verlaten, waarna u tot augustus of september 2011 in Griekenland bleef. (CGVS p. 10) Hierna vertrok u naar Italië waar u enkele dagen verbleef en ging u verder tot België. (CGVS p. 10) Nu, u blijkt pas op 11 juni 2012 asiel te hebben aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. Indien u werkelijk dergelijke ernstige problemen gekend zou hebben in uw herkomstland, kon verwacht worden dat u tijdig internationale bescherming zou aanvragen. Bovendien dateren uw laatste persoonlijke asielfeiten al van 2007. Uw lakse houding in het verkrijgen van internationale bescherming tast de ernst van uw vrees en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingen aan.

Verder dient gewezen te worden op een belangrijke incoherentie binnen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. U verklaart dat A. (...) ook was weggelopen maar dat hij werd opgepakt. (CGVS p. 13) Later stelt u echter dat A. (...) ook was weggelopen maar dat u niet weet wat er met hem gebeurde. (CGVS p. 15) Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat hij werd opgepakt stelt u helemaal niet weet wat er met A. (...) gebeurd is, u weet zelfs niet of hij is kunnen ontsnappen. (CGVS

p. 15) Gezien u eerst duidelijk verklaart dat hij werd opgepakt, is uw uitleg niet plausibel, en blijft de incoherentie bestaan. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Vervolgens werden er verschillende ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en uw voorgaande verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielincidenten zwaar ondermijnt. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties gelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen die hij in zijn land van herkomst gehad zou hebben. In casu bent u daar niet in geslaagd. Vooreerst verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u door vrienden voorgesteld werd aan M. (...) waarna u training kreeg om wapens te gebruiken. (CGVS-verklaring vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal stelt u dat u in een restaurant in een madrassa werkte, waarna u werd overgeplaatst. (CGVS p. 13) In de madrassa kreeg u geen lessen, u werkte er altijd in het restaurant en bad er veel. (CGVS p. 12) In het kamp kreeg u eveneens geen opleiding, als u vrijetijd had dan ging u fitnesssen of lopen. (CGVS p. 13) Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u wapentrainingen kreeg, stelt u dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles genoteerd heeft en dat u het zo niet gezegd heeft. (CGVS p. 20) U werkte in het restaurant en deed aan sport en karate maar zei tegen de ambtenaren op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze het een 'opleiding' moesten noemen. (CGVS p. 20) Deze uitleg kan niet overtuigen. Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken luiden duidelijk dat u training kreeg om wapens te gebruiken, hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u enkel in het restaurant werkte, bad en sport deed.

Vervolgens stelt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2005 samen met drie andere mannen kon ontsnappen. (CGVS-verklaring vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal geeft u een andere uitleg. Daar stelt u immers dat u samen met A. (...) tijdens de voettocht ontsnapte. (CGVS p. 15) Geconfronteerd met deze duidelijke tegenstrijdigheid stelt u dat u gezegd heeft dat er drie personen waren, en één daarvan was u. (CGVS p. 20) Nu, uw uitleg klopt niet met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u melding maakt van vier personen die ontsnapten: u en drie andere mannen. (CGVS-verklaring, vraag 3.5) Wederom zorgen uw afwijkende verklaringen voor ernstige twijfel omtrent uw geloofwaardigheid.

Verder stelt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na uw ontsnapping terug naar huis ging en dat mensen die op M. (...) leken na één maand naar u kwamen vragen, waarna u naar Rawalpindi vertrok. (CGVS-verklaring, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal komt ook deze verklaring wederom niet overeen. Op laatstgenoemde instantie vertelt u immers dat de Taliban drie dagen na uw aankomst naar het dorp kwam, en dat u de volgende dag aan een benzinstation door hen werd aangesproken. Hierna vluchtte u naar Rawalpindi. (CGVS p. 16) U maakt geen melding van enig feit dat de Taliban in deze periode bij uw thuis langskwamen. Geconfronteerd met dit opmerkelijke verschil, stelt u uw verhaal bij en zegt dat de Taliban ook naar uw thuis kwamen en dat u toen thuis was. (CGVS p. 20) Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben ze volgens u uw verklaringen op twee papieren genoteerd maar slechts één papier in uw dossier gestoken. U weet niet wat ze op dit papier geschreven hebben want u kent de taal niet. (CGVS p. 20) Uw uitleg voor deze tegenstrijdigheid is vooreerst een blote bewering die allerminst aanvaardbaar is. Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen waarom de Dienst Vreemdelingenzaken, als objectieve overheidsinstelling, een papier met uw verklaringen bewust niet in uw dossier zou steken. Ook het feit dat u uw verhaal bijstelt doet wederom twifelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Tot slot stelt u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na een verblijf in Griekenland, in 2007 terugkeerde naar Pakistan waarna u in Gujranwala werd benaderd door twee mannen die uw naam vroegen en vroegen of u A. (...) kende, de leider van het kamp. U vluchtte hierna weg en vertrok opnieuw uit Pakistan. (CGVS-verklaring, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal stelt u dan weer dat u, na uw terugkeer uit Griekenland, enkele dagen bij uw moeder verbleef waarna u naar familie in Hafizabad vertrok. (CGVS p. 18) Hierna kreeg uw moeder bezoek van de Taliban die naar u vroeg en u verliet het land, deze keer definitief. (CGVS p. 18) Wederom dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen wat betreft het laatste incident voor uw vertrek uit Pakistan niet overeenkomen. U verklaart dat het incident waarover u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft eigenlijk hetzelfde is als het incident bij het benzinstation. (CGVS p. 21) Gevraagd waarom uw chronologie, en bijgevolg ook uw redenen om te vluchten naar enerzijds Rawalpindi en anderzijds Griekenland, dan zo drastisch verschillend zijn bij beide instanties, stelt u dat u het eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook zo vertelde. (CGVS p. 21) U heeft hen wel iets verteld, maar u mocht niet alles zeggen. (CGVS p. 21) Deze uitleg is wederom niet afdoende voor het Commissariaat-generaal. Er kan van een asielzoeker

ten minste verwacht worden dat hij kan aangeven om welke concrete reden hij zijn dorp of zijn land verliet. Indien u zich nog zou vergist hebben van incident, hetgeen op zich al ongeloofwaardig is, dan nog mag verwacht worden dat u kan zeggen naar aanleiding van welk incident u naar Griekenland vertrok. Immers bij de Dienst Veemdelingenzaken was dit het benzine-incident, bij het Commissariaat-generaal was dit het feit dat de Taliban langskwam bij uw moeder. Zo ook met betrekking tot het incident waarbij u naar Rawalpindi vertrok. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken was dit het feit dat de Taliban naar u kwam vragen, bij het Commissariaat-generaal was dit het benzine-incident. Het feit dat u zelfs de incidenten die u dwongen het land of uw dorp te verlaten niet correct kan weergeven tijdens uw interviews, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Bijgevolg maakt de combinatie en de veelheid van de manifeste tegenstrijdigheden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw asielrelaas. Immers, u legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, zijnde onder meer betreffende de chronologie van de feiten, de lessen die u genoten zou hebben in de madrassa of het kamp en uw ontsnapping uit dit kamp. Ook uw uitleg voor deze uiterst zware tegenstrijdigheden, zijnde het feit dat uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct verlopen was, kon niet overtuigen. Immers, de CGVS-vragenlijst werd samen met een tolk ingevuld die het Punjabi machtig is, en werd daarna nog eens in het Punjabi voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus ernstig aan.

Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar uw vrees voor extremistische elementen ongeloofwaardig bleek te zijn, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart bewijst op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de "Schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” aan. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 48/5 van het Wetboek Vreemdelingenrecht”.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor de Taliban. Verzoeker zou immers zijn kunnen ontsnappen uit hun kamp en vervolgens de dorpsgenoten hebben ingelicht over wat er in dit kamp gebeurde, met name het opleiden van personen om te gaan strijden in Kashmir, ter voltooiing van de Jihad.

3.4. Vooreerst is geheel ongeloofwaardig dat een jongen tegen zijn zin een gewapende Taliban opleiding moet volgen. Immers de Taliban heeft geen boodschap aan onwillige jongeren die hun acties kunnen verhinderen. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke rekruteringen plaatsvinden en zijn verklaringen hieromtrent zijn dermate lacunair dat daaruit niet kan blijken dat hij ooit in een dergelijk kamp terecht kwam. Verzoekers relaas komt ook om deze reden al verzonnen voor.

3.5. De Raad merkt daarbij op dat van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voor zover verzoeker de ingrijpende beslissing nam om zijn land van herkomst te ontvluchten en in een ander land internationale bescherming aan te vragen en een nieuw leven op te bouwen, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat dit een weloverwogen beslissing is, zeker indien verzoeker 5 jaar

wacht om dit te doen. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker op de DVZ en het CGVS geheel uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd omtrent quasi alle aspecten die de kern van zijn relaas raken onder meer het kamp waar hij werkte; of hij al dan niet een wapenopleiding volgde; hoe en met wie hij in 2005 kon ontsnappen; tijdstip en plaats waarop de Taliban na zijn ontsnapping verzoeker benaderden (zie vragenlijst DVZ vraag 3.5. en gehoor CGVS p. 12, 13, 16, 20). Deze tegenstrijdigheden zijn voldoende uitgebreid behandeld in de bestreden beslissing en blijven overeind.

3.6. Verzoekers leeftijd of zijn trauma's kunnen niet overtuigen als verschoningsgrond. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Overigens licht verzoeker ook thans niet toe welke trauma's dermate zwaar waren, dat ze aanleiding geven tot geheugenstoornissen. Zijn verklaringen zijn overigens, afzonderlijk genomen, wel logisch zodat er niet kan worden vastgesteld dat verzoekers traumatische ervaringen hun onderlinge tegenstrijdigheid kunnen verklaren. Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar zijn "*wantrouwen*" tegenover om het even welke overheid, volstaat evenmin om de onverzoenbare tegenstrijdige afgelegde verklaringen te verklaren. Bovendien kan verzoekers wantrouwen niet blijken uit zijn handelwijze. Immers verzoeker heeft zich ook in Griekenland aangemeld bij zijn autoriteiten en op basis van zijn paspoort een identiteitskaart verkregen voor Pakistani in het buitenland. Verzoekers asielrelaas komt voor als een verzonnen verhaal.

3.7. Verzoekers leeftijd kan evenmin de vele tegenstrijdigheden verschonen. Indien verzoeker op 22-jarige leeftijd kon ontsnappen van de Taliban, over het Kasjmir gebergte trekken, zijn land uitvluchten, naar Griekenland gaan en terugkeren naar Pakistan om daarop opnieuw te vertrekken naar Europa, dan getuigt dit van zelfstandigheid en zin voor aanpak. Voorts blijkt uit het asielrelaas dat verzoeker kon overleggen met zijn familie met wie hij een goede band heeft. Aldus kan aangenomen worden dat ook zijn familie verzoeker heeft bevraagd vooraleer een reis naar het westen te organiseren en te financieren. Er kan dan wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker eenvoudige vragen kan beantwoorden, zeker kan niet worden ingezien waarom een 22-jarige die aan sport en karate doet, niet eenduidig kan stellen of hij een gewapende opleiding kreeg van de Taliban.

3.8. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verzoekschrift te verklaren door te verwijzen naar zijn "*traumatische ervaringen*" en het feit dat "*De problemen zijn immers begonnen toen verzoeker op 11-jarige leeftijd kon ontsnappen uit de handen van de Taliban*". Verzoekers verweer is strijdig met zijn verklaringen. Verzoeker stelt dat hij in 1983 is geboren (zie CGVS-gehoor p.3, "*mijn geboortedatum klopt niet (...) Het is 1983*") en bovendien is verzoeker tot de tiende graad naar school geweest. Verzoeker kon op 21/22 jaar wel degelijk verwacht worden coherente verklaringen af te leggen over feiten die hij zelf aanbrengt. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld.

3.9. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in verband met het ogenblik dat hij de laatste keer Griekenland zou hebben verlaten en België zou zijn binnengekomen. Verzoeker verklaarde op de DVZ immers dat hij Griekenland had verlaten in mei 2012, dat hij via Italië is gereisd om uiteindelijk op 10 juni 2012 in België aan te komen (zie vragenlijst DVZ, punt 35). Op het CGVS verklaarde verzoeker daarentegen dat hij vanuit Griekenland vertrok in 2011 "*de 8ste of 9de maand was het, ik weet het niet zeker*", vervolgens een aantal dagen in Italië verbleef en daarna doorreisde naar België (zie gehoor CVGS p.10). Wat er ook van zij, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich reeds sinds 2007 onafgebroken in Europa bevindt, maar slechts een asielaanvraag heeft ingediend op 11 juni 2012. Dat verzoeker niet onmiddellijk na het ontvluchten van zijn land van herkomst asiel heeft aangevraagd, haalt de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven er volledig onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker reeds sinds 2007 in Europa verblijft, maar slechts meer dan vijf jaar later asiel aanvraagde.

3.10. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op wat voorafgaat. De neergelegde kopie van de identiteitskaart en de kopie van zijn rijbewijs bevestigen enkel verzoekers identiteit, dewelke niet werd betwist door de commissaris-generaal.

3.11. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan

door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het conflict complex is en kan verschillen zowel geografisch als wat betreft de intensiteit en dat het zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar verzoeker niet uit deze regio komt en daar verzoeker geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of hun autoriteiten, staat niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg.

4.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK